

Hồi 48

Huyết Chiến Trên Đỉnh Sơn Vương

Ngày hôm đó trên đỉnh Tuyết Sơn phủ dày băng tuyết. Một người mặc áo bào trắng, lưng mang trường kiếm từ nhiều ngày nay đứng trước tấm cửa băng khổng lồ dẫn vào cổ thành chờ đợi. Người đó chính là Âu Dương Ngạo Thiên.

Xa xa, một bàn cờ đã bày sẵn hai quân đen trắng. Xa hơn chút nữa là một túp lều phủ dày bông tuyết.

Trên đỉnh Sơn Vương hầu như không có ánh mặt trời, chỉ có cuồng phong bão tố, khí lạnh thấu xương. Người bình thường không thể lên tới đỉnh Tuyết Sơn, dầu có lên được cũng không thể ở quá một canh giờ.

Tuy nhiên, Âu Dương Ngạo Thiên đã luyện thành kim cương bất hoại, ngoại lực bất xâm, chàng đối với hàn nhiệt khắc nghiệt trên đỉnh Sơn Vương phù hợp với nguồn nội lực hàn băng trong người lại càng cảm thấy sáng khoái.

Ngạo Thiên vì đứng bất động quá lâu nên bông tuyết bám vào trông chàng giống như một tượng tuyết.

Giữa lúc đó, thỉnh thoảng vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, cánh cửa băng khổng lồ đổ sụp xuống làm chấn động lớp băng dày trên đỉnh núi. Ngạo Thiên vẫn an nhiên nhắm mắt dưỡng thần như không hề hay biết những chuyện xảy ra xung quanh.

Từ trong cổ thành có bóng nhân ảnh bay xẹt ra, cùng với tiếng rùng rợn của đại ma đầu đang hồi đặc chí:

“Ha... Ha... Ha... Lão phu xuất quan rồi đây.

Người đó chính là Công Tôn Ngạn, sau một thời gian tu luyện nay đã phá được cửa băng trở về nhân gian.

Trên người lão vẫn là chiếc áo bào đỏ rực, râu tóc dài hơn, đôi gò má xương xẩu lại càng gầy trơ những xương. Đặc biệt đôi mắt như hai đốm lửa và những sợi gân máu đỏ quạch trên người lão hôm nay trông lại càng gớm ghiếc hơn.

Lão giật mình nhìn thấy Ngạo Thiên. Người đầu tiên lão gặp khi xuất quan là một chàng thanh niên trẻ tuổi khiến lão hơi bất ngờ:

- Ngươi là ai?

Lão cất giọng khàn khàn hỏi. Ngạo Thiên từ từ mở mắt ra. Tuy đây là lần đầu tiên gặp lão, nhưng lòng căm thù của chàng đối với lão đã chất cao như núi. Mối thù giết đại sư huynh và tội ác lão gây ra cho Du Dịch Long, ngày hôm nay chàng quyết tâm đòi cho kỳ hết.

Chàng lạnh lẽo hỏi:

- Công Tôn Ngạn! Hơn một năm trước, ngươi nhập cổ thành đã sát hại Bạch Hạc Lão Nhân, ngươi còn nhớ không?

- Chuyện đó có liên quan gì đến ngươi?

Ngạo Thiên lại lạnh lùng hỏi tiếp:

- Hơn hai mươi năm trước ngươi cùng với Tư Mã Quỳnh Dao chặt hết tay chân Du tiền bối ném xuống vực sâu, hẳn là ngươi vẫn nhớ chứ?

Công Tôn Ngạn gầm lên:

- Chung quy ngươi là ai?

- Bản nhân cách đây hơn một tháng đã tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn, giết sạch Thập Tam Thái Bảo, lôi Tư Mã Quỳnh Dao lên Ngọc Giác đài ném xuống vực. Ngươi trước khi đến tội cũng nên biết những điều đó.

Công Tôn Ngạn mặc dù thần công cái thế, định lực thâm hậu, nhưng trong lúc vừa xuất quan nghe những lời bán tín bán nghi đó thì tâm thần không sao ổn định được. Lão lồng lộn gầm lên:

- Ngươi là ai? Mau báo danh đi!

- Bản nhân Âu Dương Ngạo Thiên, đệ tử thứ năm của Trí Nguyên đại sư.

- Lại là lão già Trí Nguyên... Ha... Ha... Lão phu quả là có nhiều duyên nợ với lão.

- Bản nhân ngày hôm nay sẽ bắt ngươi đem lên Ngọc Giác đài ném xuống vực sâu cho Du tiền bối xử trí.

- Thế ư? Ngươi hù dọa lão phu nhiều quá rồi đấy. Hừ! Với thằng nhãi con như ngươi mà dám huênh hoang nào là giết Thập Tam Thái Bảo, xóa sổ bốn môn ư?

- Đáng tiếc ngươi không còn cơ hội để kiểm chứng nữa rồi.

Dứt lời, lão ngựa cổ cất lên tiếng cười như ma trêu quỷ gào. Đó chính là công phu Tiết Nhĩ Tàn Ma. So với hơn một năm trước đây thì tiếng cười của lão hôm nay nhiều lần lợi hại hơn.

Tiếng cười của lão như một thứ sóng âm quái dị xoáy vào lỗ nhĩ, xông thẳng lên đại não. Người nào không chịu nổi tất sẽ bị phá hỏng màng nhĩ, sau đó nặng thì vỡ não mà chết, nhẹ thì hóa điên hóa dại.

Ngày hôm nay, Ngạo Thiên đối với công phu này chỉ là trò trẻ con. Chẳng nhắm mắt tập trung gạt bỏ tạp niệm, lập tức thân hình như tường đồng vách đá không gì xuyên qua được.

Công Tôn Ngạn dứt tràng cười thì nhìn đối phương với vẻ hải hùng kinh khiếp tột cùng. Cho dù lão có nằm mơ cũng không dám tin rằng một thanh niên mới chưa đầy hai mươi tuổi đã có thần công nhường ấy.

Ngạo Thiên cười nhạt rồi đi đến bàn cờ ngồi xuống bên quân trắng:

- Lão còn chờ gì nữa mà không đấu với bản nhân một ván?

- Được lắm! Lão phu bắt đầu cảm thấy thích người rồi.

Dứt lời, lão cũng đến ngồi bên quân đen. Nước cờ đầu tiên cả hai cùng đưa quân pháo vào trung cung, mở ra một trường quyết đấu không khoan nhượng.

Nếu hơn một năm trước, ai từng chứng kiến ván cờ giữa Công Tôn Ngạn và Bạch Hạc Lão Nhân thì ngày hôm nay, với ván cờ kinh thiên động địa này mới thật sự là một trận đấu giữa hai tay dài cao thủ.

Công Tôn Ngạn sau khi luyện thành thần công trong cốc thành, bây giờ công phu Tự Hỏa Dương Quang của lão đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của con người.

Thân hình lão biến thành một cột lửa đốt chảy tan tất cả lớp băng quanh người lão, chỉ có điều bàn cờ và các quân cờ vẫn giữ nguyên.

Còn Âu Dương Ngạo Thiên, sau khi đã thông Nhâm Đốc - Huyền Quan nhị mạch, công phu Hàn Băng Bách Phiến đã biến chàng thành một khối băng tuyết cứng rắn như đá.

Bên này Tự Hỏa Dương Quang thiêu đốt, bên kia Hàn Băng Bách Phiến gìn giữ. Trận chiến diễn ra âm thầm nhưng cực kỳ khốc liệt.

Thời gian trôi qua, Công Tôn Ngạn không cách gì thiêu chảy được băng kỳ. Lão vận chuyển toàn bộ thần công nội lực phát ra song chưởng cùng với tiếng thét kinh hồn:

- Sát...

Ầm... Ầm...

Hai tiếng nổ cùng lúc vang lên. Tiếng nổ thứ nhất là do nội lực song phương chạm vào nhau tạo thành. Tiếng nổ thứ hai là do toàn bộ tòa cổ thành bằng băng bị chưởng lực chấn động đổ sụp xuống.

Sau khi chấn động kinh hồn đó, nhìn lại thì thấy Âu Dương Ngạo Thiên và Công Tôn Ngạn đứng cách nhau một trượng. Ngạo Thiên thần sắc chỉ thay đổi chút ít. Còn Công Tôn Ngạn thì sắc mặt nhợt nhạt, muôn phần kinh hãi.

Lão run giọng hỏi:

- Tiểu tử! Người làm sao có được công lực cái thế này?
- Trước khi bản nhân ném người xuống vực, ta sẽ cho người biết.
- Người... Thật sự đã tiêu diệt bốn môn?
- Người vẫn chưa tin sao?

Dĩ nhiên là lão đã tin, bởi vì tin nên giọng lão càng run:

- Con trai của ta, người...
- Hẳn đang chờ người dưới tuổi vàng.

Công Tôn Ngạn nghe tới đó thì phát cuồng lên, lão lao vào chàng với toàn bộ sức lực bình sinh:

- Lão phu đập chết người!

Ngạo Thiên tay rút kiếm, chân thi triển bộ pháp né tránh. Tuy rằng chàng có chút lợi thế đối với Công Tôn Ngạn, nhưng tuyệt nhiên không dám coi thường đối phương. Rõ ràng, nếu không có ba mươi năm công lực của Dược Thánh tặng cho thì chàng sẽ không chịu nổi dù chỉ một chiêu của lão.

- Hàng Ma Diệt Yêu!

Ngạo Thiên tận lực thi triển bộ Thông Thiên kiếm pháp, kết hợp với Vạn Ảnh Phù Vân và khinh công Bạch Hạc Phi Thiên.

- Bài Sơn Đảo Hải!

Ngày hôm nay với một trăm năm công lực, thần kiếm của Ngạo Thiên tạo ra một cơn chấn động không tưởng tượng nổi. Mặc dù vậy, Công Tôn Ngạn vẫn chưa nằm xuống.

Ngạo Thiên vận đủ mười hai thành công lực phổ vào Lãnh Diện Tu La kiếm, kèm theo tiếng thét:

- Thiên Hồn Địa Ám!

Lập tức, trời đất tối sầm lại. Hòa trong tiếng long chuyển của vũ trụ là tiếng thét đau đớn của Công Tôn Ngạn.

Ngạo Thiên cho kiếm vào bao. Dưới chân chàng, Công Tôn Ngạn hai tay đứt lìa, máu từ vết thương rỉ ra lập tức cô đặc lại vì sức lạnh khủng khiếp của Hàn Băng.

Âu Dương Ngạo Thiên cấp thân hình Công Tôn Ngạn bay xuống núi. Trong không gian vang lên tiếng hí hùng tráng của linh mã.

Ngày hôm sau, thần mã đưa Ngạo Thiên và Tiểu Mạn lên Ngọc Giác đài. Tiểu Mạn lại giành phần tự tay ném Công Tôn Ngạn xuống vực.

Sau đó, Ngạo Thiên đưa Tiểu Mạn về lại lều tranh tiếp tục chịu tang Linh Lăng.

Tiểu Mạn điều trị bệnh cho Thiết Phiến phu nhân, cuối cùng bà ta cũng đã hoàn toàn hồi phục.

Ba năm sau, Ngạo Thiên và Tiểu Mạn chính thức thành thân, đưa Âu Dương Linh Trung về Tùng Lâm Chi Bảo phụng dưỡng tổ phụ Chu Bồ Công.

· o **HẾT** o ·